

Ангел Каралийчев

Слепят змей

Живял някога един ковач. Той поминувал честито със своята добра стопанка и мъжката си рожба. Наковалнята му звънтяла от сутрин до вечер, а момчето се въртяло край него и учело занаята. Дори си измайсторило само една желязна ножка. Но скоро настанал край на ковашкото добруване. Стопанката се поболяла и умряла. Ковачът се оженил за друга и тя бързо му народила цял орляк момчета. Мащехата обичала своите деца и не давала пращинка да падне отгоре им, но завареничето гледала накриво и ката ден думала на мъжа си.

– Да го махнеш от къщи, додето е малко, защото, щом порасне, то ще се намести в работилницата и – нали го виждаш какво е сръчно – ще надмине братята си и ще им вземе хляба от ръцете. Всички в село ще се надварят при него да си поръчват мотики, сърпове и секири, а братята му ще гладуват.

– Къде да го дяна? – попитал ковачът.

– Отведи го вдън-гората, където върлуват вълците, вържи го за някое дърво и го остави там.

– Дума да не става! Аз рожбата си не мога да затрия! – отвръщал ковачът.

Но ковашката жена не мирясала. Веднъж тя тайно от мъжа си повикала ковашкия помощник, почерпила го със скоросмъртница и му предала момчето да го; отвлече в гората.

– Ще те наградя богато, ако го махнеш от главата ми! – рекла мащехата на помощника.

Оня завел момчето в най-тъмните дебри на гората, извадил едно въже от торбата си и почнал да го размотава. Момчето гледало, гледало и го попитало:

– Бате, какво ще правиш с туй въже?

Със задавен глас ковашкият помощник му разказал всичко.

– Ако си добър човек и имаш милост в сърцето си – рекло ковашкото дете, – пощади ми живота! Не ме връзвай, а ме остави в гората. Аз ще се погрижа за себе си.

Ковашкият помощник се засрашил от детето и решил да послуша молбата му. Захвърлил въжето в един дол и оставил сиротинчето сред гората. То се озърнало плахо и тръгнало под дърветата. Цял ден се лутало из пущинаците, додето най-сетне намерило една козя пътека. Тръгнало по нея.

Дето ме изведе тая пътека, там ще ида – рекло си.

Вървяло до вечерта. Подир залез слънце стигнало до един чуден дворец. Влязло вътре. „Дано ме приберат хората, които живеят в тоя

дворец“ – помислило си то. – Но дворецът бил пуст, жива душа не се мяркала по двора. Момчето обходило навсякъде, всичките кътища разгледало, най-сетне в дъното на двора видяло един стар сляп змей. Той седял на столче пред един голям казан, а до казана обикаляло лениво куцо магаре. Приближило се момчето на пръсти и надникнало в казана. Нищо нямало в него. Но ето че след малко се чули звънци и в двореца нахълтало цяло стадо кози без козар. Слепият змей станал, взел едно ведро и се заловил да дои козите. Млякото от ведрото наливал в казана. Като издоил всичките кози, той се навел над казана и захванал лакомо да пие. Малкото гостенче, което умираше от глад, гледало, гледало, па се навело и то над казана, хубаво се насмукало. Но то не се обадило на слепия змей, защото се страхувало да не го изяде.

Минали пет-шест дни. Всяка вечер змеят си лягал малко гладен, защото детето пиело юнашки и млякото в казана намалявало.

„Чудна работа – помислил си слепият змей, – защо млякото вече не ми стига, да не би някой скришом да го пие? Чакай да разбере тази работа.“

И на другия ден, като пиел мляко, протегнал ръце, захванал да пипа около казана. Додето момчето се досети да побегне, змеят го спипал.

Като го хванал, уплашеното момче ревноло и се замолило:

– Пусни ме, чичо змей! Моля ти се! Ако ми пощадиш живота, ще ти върша цялата работа в двореца.

– Добре – казал змеят, – тъкмо навреме се яви. Аз остарях и няма кой да ми дои козите. Отсега нататък ти ще ги доиш, а млякото ще изливаш в казана. Когато свършиш доенето, ще метеш двора на моя дом. Мляко яж, колкото щеш. Искам хубаво да се охраниш и да напълнееш, че тогава ще те изям. Откак съм ослепял, не съм хапвал Човешко месце. На младини съм изял толкова хора, колкото песъчинки има край морето.

– А що щеш тука? – попитало го момчето.

– Аз съм последният змей. Потомък съм на ония великански чудовища, които са живели на земята преди милиони години. Много съм стар. Всичките ми зъби изпадаха.

Пуснал змеят момчето и то се запретнало да му шета. И нали било работливо и сръчно, господарят на пустия дворец скоро свикнал с него и веднъж му рекъл:

– Ти си добро момче. Досега метеше само двора на моя дворец. Сега вземи ключовете – да преметеш и стаите. Позволявам ти да отключиш всичките стаи, само двете, най-крайните, няма да буташ. Инак – да му мислиш!

Момчето взело ключовете, отключило всичките стаи, хубаво измело, додето стигнало до последните две. Спряло се пред вратите им и си рекло: – Тука трябва да има нещо необикновено, щом като змеят ми забранява да ги отключвам. Я да видя какво има! – И отключило забранените стаи.

В първата видяло една чешма, но тя била чудна чешма – вместо вода течало от чучура ѝ чисто злато. Ратайчето протегнало ръцете си, потопило ги в коритото – и те пожълтели.

– Такава чешма – рекло си то – виждам за първи път в живота си!

Сетне минало във втората стая. Там заварило един хубав чер кон. В къта на стаята мъждукала светлинка в пръстена паничка. Щом отворило вратата, конят дигнал глава и проговорил с човешки глас:

– Яхни ме бързо и бягай, защото тука няма живот за мене! Но тогава проговорила конската опашка, която била вярна слугиня на змея:

– Ще бягате, но аз ще обадя на змея и той ще ви изяде.

– Отрежи опашката ми! – викнал конят.

Момчето отрязало с ножката си опашката на коня, но от опашката останал един косъм неотрязан. Яхнало коня. На излизане от стаята конят му поръчал:

– Вземи оная пръстена паничка, в която гори шикалка, вземи още гребена ми и карай, през гората!

Момчето сторило тъй, както го накарал конят. Но щом излезли от двореца, неотрязаният косъм от конската опашка, като се разфучал, като запищял – цялата гора екнала. Змеят чул писъка. Мигом подскочил, метнал се на куцото си магаре и погнал бегълците. Магарето било куцо, а летяло като вятър. Запращели дърветата. Накрай гората, където почвало широкото поле, змеят наближил до черния кон. Момчето затреперало от страх.

– Хвърли гребена! – извикал конят.

Момчето хвърлило гребена зад гърба си и в същия миг пред змея и магарето изникнала цяла гора от гребени, наредени със зъбците нагоре. Додето магарето прегази тая зъбата гора, наранило и другия си крак, закуцало с два, но пак зафучало, запръхтяло и догонило черния кон. Тогава конят отново се обадил:

– Хвърли паничката с маслото!

Момчето хвърлило паничката и в същия миг зад гърба му се ширнало дълбоко маслено езеро. Магарето се бухнало слепешката в езерото и се удавило. Удавил се и слепият човекоядец.

Тогава момчето се върнало назад в змейския дворец, настанило се,

наредило си ковачница и се заловило да прави сърпове, мотики, секири, лемежи за ралата. И тъй като златната му чешма никога не пресеквала, то всеки ден си миело ръцете със златна вода и затуй всички почнали да го наричат: „Ковачът със златните ръце“.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3564>]